

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 63

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 24 ianuarie 2014

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 528 din 12 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 pentru plata eșalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la		5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006	2–9
		★	
		Opinie separată	9–10
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
		1. — Ordonanță pentru modificarea și completarea Legii nr. 122/2006 privind azilul în România și a Ordonanței Guvernului nr. 44/2004 privind integrarea socială a străinilor care au dobândit o formă de protecție sau un drept de ședere în România, precum și a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European	11–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
	71.	— Ordin al ministrului sănătății privind acreditarea unității sanitare Institutul de Boli Cardiovasculare și Transplant Târgu Mureș pentru activitatea de laborator HLA de transplant	15
	72.	— Ordin al ministrului sănătății privind acreditarea unității sanitare Spitalul Clinic Județean de Urgență Târgu Mureș pentru activitatea de prelevare și transplant țesut osos și tendinos	15–16
	73.	— Ordin al ministrului sănătății privind acreditarea unității sanitare Spitalul Clinic „Dr. C. I. Parhon” Iași pentru activitatea de transplant renal	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 528**

din 12 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 pentru plata eșalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 pentru plata eșalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006. Excepția a fost ridicată de Constantin Bafane, în nume propriu și în calitate de mandatar al reclamantilor Elena Bacalu, Venghiu Bafane, Maria Cumita și Anastasia Carastere, în Dosarul nr. 1.436/118/2013 al

Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 510D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 511D/2013, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate ridicată de Joița Beiu, în nume propriu și în calitate de mandatar al reclamantilor Maria Lepăr și Elefteria Lascu, în Dosarul nr. 2.085/118/2013 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 510D/2013 și nr. 511D/2013, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 511D/2013 la Dosarul nr. 510D/2013, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, un prim aspect reținut este acela că, ulterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 a fost aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 287/2013.

Referitor la criticile autorilor excepției, reprezentantul Ministerului Public arată că aceștia au invocat neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 atât din perspectiva unor critici de natură extrinsecă, prin raportare la dispozițiile art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, cât și de natură intrinsecă, cu privire la încălcarea dreptului de proprietate.

În ceea ce privește critica privind încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție, apreciază că aceasta este neîntemeiată, având

în vedere că situația extremă generată de imposibilitatea de a asigura sumele suplimentare pentru plata despăgubirilor îndeplinește cerințele unei stări de fapt obiective, cuantificabile și independente de voința Guvernului, ceea ce justifică instituirea plății eșalonate a despăgubirilor prevăzute în deciziile de plată sau hotărârile judecătorești prin care se stabilește cuantumul despăgubirilor.

Totodată, arată că în Nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 și în Expunerea de motive a Legii nr. 287/2013, legiuitorul a motivat atât existența situației extraordinare, cât și urgența ce a determinat adoptarea reglementării criticate.

În ceea ce privește încălcarea art. 115 alin. (6) din Constituție, apreciază că un aspect ce se impune a fi analizat este acela al termenului în care a fost eșalonată plata unei creanțe asupra statului și dacă acest termen este unul rezonabil, de natură a nu afecta substanța dreptului de proprietate, cu consecința încălcării art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest context, arată că, în cadrul procedurii de acordare a despăgubirilor, în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 se stipulează că plata acestora se efectuează în ordine cronologică, iar sumele acordate cu titlu de despăgubiri se actualizează prin aplicarea indicelui prețurilor de consum aferent perioadei cuprinse între începutul lunii următoare celei în care a fost emis titlul de plată și sfârșitul lunii anterioare datei plății efective a fiecărei tranșe.

Ca atare, apreciază că prin procedura de plată instituită legiuitorul a urmărit protejarea titularilor drepturilor de creanță de o eventuală „eroziune financiară”, astfel încât nu se poate vorbi de o transformare a dreptului într-unul teoretic sau iluzoriu. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, concretizată prin Hotărârea din 10 decembrie 2013, pronunțată în Cauza *Krstić contra Serbiei*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.436/118/2013, **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 pentru plata eșalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006.** Excepția a fost ridicată de

Constantin Bafane, în nume propriu și în calitate de mandatar al reclamanților Elena Bacalu, Venghiu Bafane, Maria Cumita și Anastasia Carastere într-o cauză având ca obiect despăgubire.

Prin Încheierea din 14 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.085/118/2013, **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 pentru plata eșalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006.** Excepția a fost ridicată de Joița Beiu, în nume propriu și în calitate de mandatar al reclamanților Maria Lepăr și Elefteria Lascu, într-o cauză având ca obiect despăgubire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile ordonanței de urgență criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece creează situații discriminatorii pentru aceleași categorii de persoane, și anume persoanele îndreptățite la despăgubiri în temeiul Legilor nr. 9/1998, nr. 290/2003 și nr. 393/2006. Astfel, arată că în cadrul aceleiași categorii de persoane se aplică un tratament juridic diferit, întrucât unele dintre aceste persoane au încasat deja sumele de bani stabilite cu titlu de despăgubire, într-un termen rezonabil sau chiar în termenul instituit de legile mai sus amintite, în timp ce altele vor încasa aceste despăgubiri în mod eșalonat, pe o perioadă de 10 ani, așa cum prevede Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013.

Autorii excepției susțin că, încă de la intrarea în vigoare a legilor speciale care prevăd acordarea de măsuri reparatorii, persoanele îndreptățite s-au confruntat cu comportamentul discreționar al instituțiilor publice abilitate în procedura de acordare a despăgubirilor, instituții care nu au respectat termenul rezonabil de soluționare a unei cereri, încălcându-se astfel art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În acest context, apreciază că este vădit neconstituțional eșalonarea tranșelor de acordare a despăgubirilor pe o perioadă de 10 ani, având în vedere că măsurile instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 nu se pot justifica prin amenințarea adusă bugetului de stat, dat fiind că România nu se află în niciuna din situațiile de excepție la care fac referire dispozițiile art. 53 din Constituție.

De asemenea, autorii excepției susțin că elementele cuprinse în Nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 nu sunt de natură să justifice adoptarea acestui act normativ în condițiile stabilite de art. 115 alin. (4) și

(6) din Constituție, cu atât mai mult cu cât în preambulul ordonanței caracterul de urgență este determinat de oportunitatea, rațiunea și utilitatea reglementării, fără a se evidenția însă existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată.

Totodată, aceștia susțin că prevederile actului normativ criticat încalcă flagrant dispozițiile constituționale care consacră și garantează dreptul de proprietate și creanțele asupra statului. În acest sens, apreciază că persoanele îndreptățite la despăgubiri sunt titulare ale unui drept de creanță, care, în accepțiunea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, constituie un „*bun*”, astfel încât acestea pot pretinde că au cel puțin „*o speranță legitimă*” de a redobândi efectiv dreptul de proprietate.

În susținerea criticii formulate, autorii excepției de neconstituționalitate invocă jurisprudența în materie a Curții Europene de la Strasbourg, și anume Hotărârea din 9 decembrie 2008, pronunțată în Cauza *Viașu împotriva României*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 29 mai 2009.

Exprimându-și opinia în dosarele Curții Constituționale nr. 510D/2013 și nr. 511D/2013, **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 este neîntemeiată.

În acest sens, arată că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Or, prevederile de lege criticate se referă distinct la două categorii de persoane aflate în situații juridice diferite, astfel încât nu poate fi reținută contrarietatea cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție. Referitor la încălcarea dreptului de proprietate, instanța apreciază că prin eşalonarea dispusă de reglementarea legală criticată este afectată, într-adevăr, celeritatea procedurilor, însă această măsură nu echivalează cu imposibilitatea valorificării dreptului de creanță asupra statului și nici nu neagă existența sau întinderea despăgubirilor stabilite prin deciziile de plată și hotărârile emise în temeiul legilor reparatorii.

În opinia instanței, nu se poate susține că prin emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 s-a depășit domeniul de reglementare atribuit acestei categorii de acte normative, întrucât prin aceasta nu se reglementează în domeniul legilor constituționale și aceasta nici nu are ca obiect măsuri de natură să afecteze regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturi sau libertăți fundamentale, drepturi electorale sau măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietatea publică, astfel că nu se poate reține încălcarea art. 61 și art. 115 alin. (6) din Constituție.

Totodată, apreciază că nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, având în vedere că lipsa de intervenție a executivului ar fi avut drept consecință imposibilitatea menținerii echilibrului bugetare și nerespectarea angajamentelor interne și internaționale asumate de Guvern, inclusiv în ceea ce privește nivelul deficitului bugetar, aspecte menționate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost reținut de instanța de judecată, îl constituie prevederile art. I și art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 pentru plata eşalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 28 februarie 2013.

Curtea observă că, ulterior sesizării sale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 a fost aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 287/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 13 noiembrie 2013. Din examinarea motivelor de neconstituționalitate invocate de autorii excepției, Curtea constată că, în realitate, critica acestora vizează Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 în integralitatea sa, cu referire directă la modalitatea de plată a despăgubirilor, în tranșe anuale, eşalonat pe o perioadă de 10 ani.

Așa fiind, obiectul excepției de neconstituționalitate asupra căruia Curtea urmează a se pronunța îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 în integralitatea sa.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) potrivit cărora „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”, art. 44 alin. (1) și (2) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 115 alin. (4) și (6) referitor la delegarea legislativă. De asemenea, autorii excepției susțin că actul normativ criticat contravine prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia „*Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale...[...]*”, dar și art. 1 din Primul Protocol adițional la aceeași convenție, care prevede că „*Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii acesteia invocă încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție arătând, pe de o parte, că Guvernul nu a respectat exigența constituțională de a motiva urgența reglementării în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013, iar, pe de altă parte, că actul normativ criticat, reglementând eșalonarea plății despăgubirilor convenite în temeiul Legii nr. 9/1998, republicată, al Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare, și al Legii nr. 393/2006 pe o perioadă de 10 ani, încalcă în mod grav regimul constituțional al dreptului de proprietate privată.

Așa fiind, aspectele ce se impun a fi examinate de Curtea Constituțională sunt atât cele referitoare la modalitatea de adoptare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013, cât și cele privind termenul în care a fost eșalonată plata unei creanțe asupra statului, respectiv dacă termenul de 10 ani instituit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 este unul rezonabil, de natură a nu afecta, în sensul art. 115 alin. (6) din Constituție, dreptul fundamental la proprietate.

Astfel, în jurisprudența sa privind condițiile de formă ale ordonanței de urgență, reglementate prin dispozițiile art. 115 alin. (4) și (6) din Legea fundamentală, respectiv cele referitoare la justificarea existenței situației extraordinare, a urgenței reglementării, precum și cele privind interzicerea afectării drepturilor, libertăților și îndatoririlor constituționale, Curtea a arătat că pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public.

Cu privire la criteriul obiectiv necesar pentru aprecierea situației extraordinare, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, Curtea a reținut că invocarea elementului de oportunitate, prin definiție de natură subiectivă, căruia i se conferă o eficiență contributivă determinantă a urgenței, ceea ce, implicit, îl convertește în situație extraordinară, impune concluzia că aceasta nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate. Întrucât, însă, asemenea factori nu sunt cuantificabili, afirmarea existenței situației extraordinare, în temeiul lor sau prin convertirea lor într-o asemenea situație, conferă acesteia un caracter arbitrar, de natură să creeze dificultăți insurmontabile în legitimarea delegării legislative. S-ar ajunge, astfel, ca un criteriu de constituționalitate — situația extraordinară —, a cărui respectare este prin definiție supusă controlului Curții, să fie, practic, sustras unui atare control, ceea ce ar fi inadmisibil.

De asemenea, prin decizia precitată, Curtea a statuat că situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, aspect întărit și prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată”.

Totodată, prin Decizia nr. 421 din 9 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Curtea a statuat că urgența reglementării nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare. Mai mult, prin Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009, Curtea a reținut că nu se constituie într-o situație extraordinară cazurile cu implicații financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești, aceste aspecte ținând de oportunitatea reglementării.

Curtea a pornit de la premisa situației de criză financiară mondială, care ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională. Astfel, Curtea a analizat relevanța motivelor invocate de Guvern

în adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume de bani prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar și, prin Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, sau Decizia nr. 713 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 28 iunie 2010, a statuat că motivele invocate de Guvern în justificarea situației extraordinare ce a determinat adoptarea ordonanței de urgență menționate, constând în dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, influența negativă pe care executarea titlurilor executorii le-ar avea asupra bugetului de stat și, respectiv, creșterea deficitului bugetar, constituie o situație cu un grad mare de abatere de la obișnuit, respectiv de la regula generală a executării titlurilor executorii, în condițiile Codului de procedură civilă, respectiv ale Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii. Ca atare, Curtea a reținut că există o situație extraordinară, în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, respectiv o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă și independentă de voința Guvernului care pune în pericol un interes public, respectiv stabilitatea economică a statului român.

În privința urgenței reglementării, prin deciziile menționate, pronunțate asupra constituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, Curtea a statuat că scopul atenuării efectelor unei stări de criză economică generalizată implica, în mod necesar și neechivoc, o reglementare juridică primară, rapidă, unitară și energică, iar reglementarea urgentă a situației rezultate în condițiile de criză economică nu putea fi făcută în mod rapid și rezonabil nici prin asumarea răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului asupra unui proiect de lege și nici prin adoptarea unui proiect de lege cu procedura de urgență. În aceste condiții, pentru conservarea stabilității economice a statului, singurul instrument rămas la îndemâna Guvernului a fost adoptarea unei ordonanțe de urgență.

În privința condiției instituite prin art. 115 alin. (6) din Constituție, referitoare la interzicerea afectării, prin ordonanță de urgență, a drepturilor, libertăților și îndatoririlor prevăzute de Constituție, în jurisprudența sa referitoare la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, Curtea a statuat că, întrucât acest act normativ nu a încălcat drepturi sau libertăți fundamentale, nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6).

Prin Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, Curtea a stabilit înțelesul constituțional al verbului „a afecta”, statuând că sensul juridic al noțiunii, sub diferite nuanțe, ar fi: „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”. Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, din interpretarea art. 115 alin. (6) din Constituție se poate deduce că în domeniul reglementării drepturilor, libertăților și a îndatoririlor fundamentale, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă „afectează”, dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin.

Referitor la măsura de eșalonare a plății unor sume de bani ce constituie obiect al unor creanțe asupra statului, Curtea Constituțională are o bogată jurisprudență, rezultată ca urmare a soluționării excepțiilor de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, Curtea respingând, de fiecare dată, criticile de neconstituționalitate formulate.

În acest context, Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 și modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, reglementează eșalonarea plății unor sume de bani prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, pe o perioadă de 3 ani, în tranșe anuale egale, în perioada 1 ianuarie 2010—31 decembrie 2012. Ulterior, prin Legea de aprobare a acestei ordonanțe de urgență, respectiv Legea nr. 230/2011, plata creanțelor asupra statului a fost reeșalonată pentru o perioadă de încă 4 ani, respectiv pentru perioada 1 ianuarie 2012—31 decembrie 2016.

În jurisprudența sa, Curtea a statuat că mecanismul eșalonării plății, ca modalitate de executare a unei hotărâri judecătorești, poate fi considerat în concordanță cu principiile consacrate de jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, dacă sunt respectate anumite condiții, respectiv: tranșe de efectuare a plăților intermediare precis determinate, un termen rezonabil de executare integrală și acoperirea eventualei devalorizări a sumei datorate. Executarea eșalonată a unor titluri executorii ce au ca obiect drepturi bănești nu este interzisă în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; executarea *uno actu* constituie doar o altă modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura și unica posibilă modalitate de executare pe care Guvernul o poate aplica (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, sau Decizia nr. 190 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 aprilie 2010).

Cu privire la caracterul rezonabil al termenului de executare a unei creanțe asupra statului, prin deciziile precitate, s-a arătat că evaluările bugetare ale Guvernului au indicat că perioada de plată propusă (3 ani, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009) este rezonabilă, în contextul deficitului bugetar grav actual, al condițiilor economice generale extrem de dificile, astfel încât Curtea a reținut că actul normativ criticat este în acord cu principiile stabilite, în acest sens, prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale. Faptul că statul-debitor își execută creanța într-o perioadă de 3 ani nu reprezintă o durată excesivă a executării unei hotărâri judecătorești, datorită caracterului sistemic al problemelor apărute în legătură cu executarea titlurilor executorii ale personalului bugetar.

În acest context, făcând trimitere la hotărârea pronunțată în Cauza *Burdov împotriva Rusiei*, 2002, prin care Curtea Europeană a apreciat că o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa de lichidități pentru a justifica refuzul de a executa o condamnare, Curtea Constituțională a reținut că Guvernul român nu numai că nu refuză executarea hotărârilor judecătorești, ci se obligă la plata eșalonată a sumelor prevăzute prin acestea.

Mai mult, analizând, în cadrul controlului *a priori*, constituționalitatea Legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, prin Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, Curtea a statuat că termenul rezonabil este un concept esențialmente variabil și aprecierea sa se face în funcție de circumstanțele cauzei și ținând seama de complexitatea acesteia, de comportamentul reclamantilor și de cel al autorităților competente, precum și de miza litigiului pentru părțile în cauză. În speța dedusă controlului de constituționalitate, Curtea a reținut că miza litigiului este una foarte mare pentru stat, reprezentantul intereselor generale ale

societății, întrucât se pune în discuție chiar stabilitatea sa economică.

Prin urmare, conceptul de termen rezonabil trebuie privit atât din perspectiva cetățeanului-creditor, cât și din cea a statului-debitor. Dacă s-ar privi unilateral acest termen, s-ar ajunge la situații nepermise, respectiv executarea hotărârilor judecătorești fie într-un interval mai mare de timp, care poate apărea ca fiind rezonabil pentru stat, dar total contrar intereselor cetățeanului, fie într-o perioadă de timp foarte scurtă, care pare rezonabilă pentru cetățean, dar contrară stabilității economice și financiare pe care statul trebuie să o asigure.

În consecință, termenul rezonabil trebuie apreciat și stabilit din analiza concurență a intereselor generale ale societății cu cele ale cetățeanului, Curtea reținând că termenul în care urmează a se eșalona, respectiv reeșalona debitele statului (un termen total de 7 ani, respectiv termenul de 3 ani instituit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, prelungit cu încă 4 ani prin Legea nr. 230/2011 de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009) ține cont atât de interesele debitorului, cât și de cele ale creditorului, existând un just echilibru între acestea.

De asemenea, prin Decizia nr. 712 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 22 iunie 2010, spre exemplu, Curtea a mai reținut că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 a fost determinată de circumstanțe excepționale constând în existența unui număr substanțial de cauze având ca obiect acordarea de drepturi salariale, care a condus la o imposibilitate a autorității statale de a executa hotărârile judecătorești pronunțate deja în această materie, în special în actualul context de criză economică, iar aceste circumstanțe excepționale au impus instituirea unor măsuri prin care să fie limitată temporar exercitarea drepturilor decurgând din hotărârile judecătorești irevocabile pronunțate în materia respectivă, fără ca prin aceasta să se aducă atingere înseși substanței acestor drepturi.

Mai mult, Curtea a reținut că măsurile reglementate au un caracter pozitiv, în sensul că Guvernul recunoaște obligația de plată a autorității statale și se obligă la plata eșalonată a titlurilor executorii, modalitate de executare impusă de situația de excepție pe care o reprezintă, pe de o parte, proporția deosebit de semnificativă a creanțelor astfel acumulate împotriva statului și, pe de altă parte, stabilitatea economică a statului român în actualul context de criză economică națională și internațională. Cu privire la dreptul de proprietate, Curtea a statuat că Guvernul, prin adoptarea ordonanței de urgență criticate, nu neagă existența și întinderea despăgubirilor constatate prin hotărâri judecătorești și nu refuză punerea în aplicare a acestora, iar măsura criticată este una de garantare a dreptului de proprietate asupra bunului dobândit în sensul Convenției, fiind, deci, o aplicare a art. 44 alin. (2) din Constituție, în condițiile unei crize financiare accentuate.

De altfel, cu privire la caracterul rezonabil al eșalonării plății unor drepturilor salariale prevăzute în titluri executorii, având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, măsuri instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în acest sens fiind Decizia de inadmisibilitate din 4 septembrie 2012, pronunțată cu privire la Cererea nr. 57.265/2008 introdusă de Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României. Prin această decizie, Curtea europeană a statuat că plata eșalonată a sumelor datorate de stat nu poate fi considerată nerezonabilă, având în vedere, pe de o parte, că o parte substanțială din creanțe a fost deja plătită reclamantilor, sumele plătite fiind actualizate de fiecare dată în raport cu indicele prețurilor de consum din data plății, precum și faptul că

nu există vreun indiciu care să sugereze că, pe viitor, Guvernul ar avea intenția de a nu respecta calendarul plăților.

Cu alte cuvinte, numai reținând buna-credință a statului-debitor, în contextul în care acesta din urmă plătitese deja o parte din creanță, Curtea europeană a statuat că măsurile luate pentru menținerea echilibrului bugetar pot fi considerate ca urmărind un scop legitim — menținerea echilibrului bugetar, cu evitarea degradării situației sociale a persoanelor vizate de respectivele măsuri.

Și în alte cauze împotriva României, obligația de a pune în executare hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești interne a fost analizată cu o exigență sporită în situația în care debitor al obligațiilor ce rezultau din hotărâre era statul însuși, prin instituțiile sale.

Astfel, prin Hotărârea din 20 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Miclici împotriva României*, Curtea europeană a statuat că suspendarea executării unei hotărâri judecătorești, pentru o perioadă de peste cinci ani, reprezintă o perioadă anormal de lungă și că autoritățile naționale ar fi trebuit să acționeze cu mai multă diligență pentru a evita ca reclamantul să sufere o situație de incertitudine juridică o perioadă atât de lungă și a constatat încălcarea prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenție.

În același sens, Curtea europeană s-a pronunțat și prin Hotărârea din 29 iulie 2008, pronunțată în Cauza *Oceanu împotriva României*, statuând că neplata de către un angajator — autoritate administrativă a statului — timp de 4 ani și 8 luni a salariilor nete datorate angajatului, în temeiul unei hotărâri judecătorești, l-a privat pe acesta din urmă de suma de bani la care era îndreptățit în temeiul unei hotărâri judecătorești, fără o justificare motivată, astfel încât s-a reținut încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenție și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

În prezenta cauză, Curtea Constituțională reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013, criticată de autorii excepției de neconstituționalitate, reglementează plata despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998, republicată, ale Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 393/2006, în tranșe anuale egale, eșalonat pe o perioadă de 10 ani.

Cu privire la critica de natură extrinsecă, referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea constată că în Nota de fundamentare a actului normativ criticat Guvernul a motivat urgența adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 ca fiind determinată de dificultățile întâmpinate în ceea ce privește plata despăgubirilor acordate potrivit Legii nr. 9/1998, republicată, Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 393/2006, precum și de necesitatea instituirii unor reglementări speciale, cu aplicabilitate limitată în timp, privind plata despăgubirilor acordate în temeiul actelor normative mai sus amintite, plată ce implică un efort deosebit pentru bugetul de stat, fiind îngreunată, din punct de vedere financiar și procedural, de creșterea rapidă a numărului de executări silite.

De asemenea, Guvernul a invocat că neadoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 ar avea drept consecință imposibilitatea menținerii echilibrului bugetar și, în mod implicit, nerespectarea angajamentelor interne și internaționale asumate de Guvernul României, inclusiv în ceea ce privește nivelul deficitului bugetar.

În analiza acestor aspecte învederate de Guvern, trebuie avută în vedere jurisprudența Curții Constituționale cu privire la îndeplinirea cerințelor prevăzute de dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (4).

Astfel, raportat la cauza de față, Curtea apreciază că situația extremă generată de imposibilitatea de a asigura sumele suplimentare pentru plata tuturor despăgubirilor acordate în

urma aplicării Legii nr. 9/1998, republicată, Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 393/2006, fără afectarea echilibrului bugetar, îndeplinește cerințele unei stări de fapt obiective, cuantificabile și independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public, respectiv acela al menținerii echilibrului bugetar și al respectării angajamentelor interne și internaționale asumate de Guvernul României, inclusiv în ceea ce privește nivelul deficitului bugetar, astfel încât aceasta se constituie într-o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, împrejurare ce justifică instituirea plății eșalonate a despăgubirilor prevăzute în deciziile de plată sau hotărârile judecătorești prin care se stabilește cuantumul despăgubirilor.

Cu alte cuvinte, legiuitorul delegat poate reglementa prin intermediul unei ordonanțe de urgență atunci când, în mod necesar și neechivoc, circumstanțele obiective ce determină existența unei situații extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată, impun o intervenție normativă rapidă. Însă, atunci când obiectul de reglementare al unei ordonanțe de urgență îl reprezintă drepturi, libertăți sau îndatoriri fundamentale, intervenția legiuitorului delegat trebuie să fie în sensul neafectării acestor drepturi, al instituirii unui regim juridic care să permită exercitarea pleneră a tuturor atributelor acestor drepturi.

Prin urmare, situația extraordinară ce constă în imposibilitatea menținerii echilibrului bugetar și a respectării angajamentelor interne și internaționale asumate de Guvernul României, inclusiv în ceea ce privește nivelul deficitului bugetar, astfel cum reiese din cuprinsul Notei de fundamentare al ordonanței de urgență criticate, era de natură să determine o reglementare rapidă în această materie, în sensul eșalonării plății creanței, cu scopul respectării țintei de deficit bugetar asumate.

Exista, prin urmare, urgență, în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, însă, în acest domeniu particular, analiza urgenței reglementării nu poate fi disociată de analiza respectării condiției cuprinse în art. 115 alin. (6) din Constituție referitoare la interzicerea afectării, printr-o ordonanță de urgență, a drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale.

Așadar, problema ce se impune a fi analizată în continuare este aceea a termenului în care a fost eșalonată plata unei creanțe asupra statului, și anume dacă acest termen este unul rezonabil, de natură a nu afecta, în sensul art. 115 alin. (6) din Constituție, dreptul fundamental la proprietate, pe de o parte, și, pe de altă parte, dacă durata de eșalonare a plății acestei creanțe respectă exigențele caracterului rezonabil al duratei unei proceduri judiciare, în sensul art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Jurisprudența Curții Europene a consacrat, cu titlu de regulă, că executarea unei hotărâri, indiferent de instanța care a pronunțat-o, trebuie considerată ca parte integrantă a „procesului”, în sensul art. 6 din Convenție, iar în ipoteza în care autoritățile sunt obligate să acționeze în vederea executării unei hotărâri judecătorești și manifestă abstențiune, această conduită este apreciată ca angajând răspunderea statului, în condițiile art. 6 paragraful 1 din Convenție, obligația statului de a asigura celeritatea procedurilor judiciare fiind una de rezultat (a se vedea, spre exemplu, hotărârile din 29 august 1996, 26 septembrie 1996, 19 martie 1997, pronunțate în cauzele *Di Pede împotriva Italiei*, paragrafele 20—24, *Zappia împotriva Italiei*, paragrafele 16—20, *Hornsby împotriva Greciei*, paragraful 40.)

De asemenea, în jurisprudența sa referitoare la neexecutarea hotărârilor judecătorești definitive și executorii pronunțate de către instanțele interne, Curtea Europeană a

Drepturilor Omului a sancționat nu doar neexecutarea hotărârilor interne, dar și întârzierea în executarea lor, inclusiv prin eşalonarea pe o perioadă nerezonabilă a sumelor datorate.

Astfel, în cauza *Hotărârea din 17 iunie 2003*, pronunțată în Cauza *Ruianu împotriva României*, paragraful 65, Curtea europeană a reținut că dreptul la justiție garantat de art. 6 din Convenție protejează în egală măsură și punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive și obligatorii, care, într-un stat ce respectă preeminența dreptului, nu pot rămâne fără efect în defavoarea uneia dintre părți. Prin urmare, executarea unei hotărâri judecătorești nu poate fi împiedicată, anulată sau amânată pe o perioadă lungă de timp.

În sensul jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, caracterul rezonabil al unei proceduri se analizează în funcție de circumstanțele cauzei și având în vedere criteriile consacrate în jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului, în special gradul de complexitate a cauzei, comportamentul reclamantului și al autorităților competente, precum și al importanței pentru părți a obiectului procedurii (a se vedea, spre exemplu hotărârile din 24 februarie 1992, 27 iunie 2000, 6 aprilie 2000, pronunțate în cauzele *Pierazzini împotriva Italiei*, paragraful 16, *Frydlander împotriva Franței*, paragraful 43, *Comingersoll împotriva Portugaliei*, paragraful 19).

S-a reținut că nu este oportun să i se solicite unei persoane care a obținut, în urma unei proceduri judiciare, o creanță împotriva statului să inițieze ulterior o executare silită pentru a obține o reparație. În asemenea cazuri, statul, prin autoritățile sale, trebuie să ia toate măsurile necesare executării, iar sistemul bugetar al statului, lipsa de fonduri sau a altor resurse nu îl pot scuti pe acesta de obligația sa, în baza Convenției, de a garanta fiecărei persoane dreptul la executarea unei hotărâri judecătorești definitive într-un interval de timp rezonabil (a se vedea, spre exemplu, hotărârile din 27 mai 2004 și 15 ianuarie 2009, pronunțate în cauzele *Metaxas împotriva Greciei*, paragraful 19, și *Burdov împotriva Rusiei*, paragrafele 34—35).

Mai mult, o omisiune din partea autorităților de a se conforma într-un termen rezonabil unei hotărâri definitive poate genera o încălcare a prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenție și a celor cuprinse în art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, în special atunci când obligația de executare a deciziei în cauză îi aparține unei autorități administrative (a se vedea, în acest sens, hotărârile din 27 mai 2004 și 29 septembrie 2005, pronunțate în cauzele *Metaxas împotriva Greciei*, paragrafele 26 și 31, și *Tacea împotriva României*, paragrafele 27, 39 și 40).

De asemenea, s-a statuat că pot exista situații în care circumstanțe particulare pot justifica întârzierea în executarea unei hotărâri, însă întârzierile nu pot fi de așa natură încât să afecteze însăși substanța dreptului garantat prin art. 6 paragraful 1 din Convenție (a se vedea hotărârile din 19 martie 1997, 15 ianuarie 2009, 6 martie 2003, pronunțate în cauzele *Hornsby împotriva Greciei*, paragraful 40, *Burdov împotriva Rusiei*, paragrafele 34—35, și *Jasiūnienė împotriva Lituaniei*, paragraful 27).

În prezenta cauză, Curtea reține că în temeiul Legii nr. 9/1998, republicată, al Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare, și al Legii nr. 393/2006, statul român s-a obligat să plătească foștilor proprietari și moștenitorilor acestora compensații bănești pentru anumite imobile abandonate pe foste teritorii ale României, în urma modificării granițelor survenite înainte și în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Astfel, deciziile definitive de plată a despăgubirilor (concretizate fie în hotărârile comisiilor județene, respectiv a municipiului București, pentru aplicarea celor trei acte normative precizate, fie în deciziile Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, fie în hotărârile judecătorești definitive prin care

s-a exercitat controlul judecătoresc asupra actelor administrative de plată a despăgubirilor) au generat un drept de creanță asupra statului care beneficiază de protecție constituțională, în condițiile art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală, dând naștere în patrimoniul persoanelor îndreptățite la despăgubiri, unui „bun”, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

În acest context, Curtea consideră că emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013, în temeiul căreia executarea integrală a unei creanțe asupra statului ar avea loc în decursul a 10 ani, este de natură a nu răspunde cerinței termenului rezonabil ce se circumscrie noțiunii de proces echitabil, care include și faza executării, afectând, în acest mod, drepturi fundamentale ale cetățeanului, respectiv dreptul la un proces echitabil și dreptul de proprietate.

De altfel, conceptul de termen rezonabil al unei proceduri judiciare nu poate fi considerat respectat, în condițiile în care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 instituie o a doua eşalonare a plății unei creanțe asupra statului.

Astfel, potrivit art. 8 alin. (2) din Legea nr. 9/1998, republicată, art. 38 alin. (5) lit. c) din Hotărârea Guvernului nr. 753/1998 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, art. 10 alin. (5) și (6) din Legea nr. 393/2006 și art. 10 alin. (2) din Legea nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare, plata despăgubirilor a mai fost eşalonată în două tranșe, pe parcursul a 2 ani consecutivi.

În acest context legislativ, Curtea constată că măsura instituită prin ordonanța de urgență criticată, de reeşalonare a unor debite ale statului pe o durată de 10 ani, nu poate fi considerată una de natură a menține un just echilibru între interesele debitorului — stat și cele ale creditorului — persoană îndreptățită la despăgubiri, ci, dimpotrivă, se poate aprecia că persoana îndreptățită suportă o sarcină disproporționată și excesivă în privința dreptului său de a beneficia de despăgubirile acordate prin lege.

Deși legiuitorul delegat invocă un scop legitim al măsurii criticate, și anume promovarea unei modalități de plată care să permită în același timp despăgubirea tuturor persoanelor îndreptățite, dar și respectarea țintei de deficit bugetar anual, totuși, instituirea unui termen de 10 ani pentru executarea unei creanțe asupra statului (după ce creanțele erau deja exigibile în baza primei eşalonări) nu satisface exigențele unui termen rezonabil, care să asigure deplina valorificare a dreptului de creanță, constituind, din acest punct de vedere, o ingerință disproporționată asupra dreptului.

Mai mult, astfel cum rezultă din Nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013, Curtea observă că evaluările Guvernului privind impactul financiar asupra bugetului general consolidat se referă doar la o perioadă de 5 ani de la intrarea în vigoare a acestui act normativ, astfel încât nici din acest punct de vedere nu este justificată instituirea unui termen de 10 ani pentru eşalonarea plății despăgubirilor acordate potrivit Legii nr. 9/1998, republicată, Legii nr. 290/2003, cu modificările ulterioare, și Legii nr. 393/2006.

În consecință, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 afectează, în sens negativ, dreptul fundamental la proprietate, astfel cum înțelesul constituțional al verbului „a afecta” a fost definit în jurisprudența Curții Constituționale, contravenind în acest mod dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Bafane, în nume propriu și în calitate de mandatar al reclamantilor Elena Bacalu, Venghiu Bafane, Maria Cumita și Anastasia Carastere, în Dosarul nr. 1.436/118/2013 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și de către Joița Beiu, în nume propriu și în calitate de mandatar al reclamantilor Maria Lepăr și Elefteria Lascu, în Dosarul nr. 2.085/118/2013 al aceleiași instanțe, și constată că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 pentru plata eșalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006, sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția pronunțată prin Decizia nr. 528 din 12 decembrie 2013, consider că excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 ar fi trebuit respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia față de care formulez prezenta opinie separată, Curtea Constituțională a apreciat că neconstituționalitatea ordonanței de urgență criticate provine din încălcarea art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, prin afectarea dreptului de proprietate privată al persoanelor îndreptățite să primească despăgubiri bănești pentru anumite imobile abandonate pe teritorii pierdute de statul român în urma modificării granițelor înainte și în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea a statuat că instituirea unui termen de 10 ani pentru executarea unei creanțe asupra statului „nu satisface exigențele unui termen rezonabil, care să asigure deplina valorificare a dreptului de creanță, constituind o ingerință disproporționată asupra dreptului”.

Nu mă pot ralia la această apreciere a Curții, pentru următoarele motive:

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului invocată în considerentele Deciziei nr. 528 din 12 decembrie 2013 vizează încălcări ale dreptului la un proces echitabil prin nerespectarea termenului rezonabil de executare a unor hotărâri judecătorești pronunțate de instanțe în materia drepturilor salariale, deci a unor drepturi a căror nerealizare aduce atingere mijloacelor de trai zilnic al persoanelor în cauză, periclitând

starea financiară a acestora și conducând la „degradarea situației sociale a persoanelor vizate de acestea”.

Astfel, de exemplu, în Cauza *Miclici împotriva României*, hotărârea judecătorească a cărei executare a constituit motivul pentru care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenție avea ca obiect obligarea unei instituții a statului (Casa de Asigurări de Sănătate Dolj, al cărei vicepreședinte fusese reclamantul) la plata către acesta a drepturilor salariale datorate începând de la data concedierii sale până la reangajare. Curtea europeană a considerat că „atunci când mizele procedurii sunt importante pentru reclamant și cu atât mai mult atunci când este vorba despre un contencios de muncă, autorităților naționale le revine sarcina de a acționa cu sârguință și de a-și organiza sistemul judiciar astfel încât să asigure executarea într-un termen rezonabil, așa cum prevede art. 6 din Convenție” (paragraful 49). Instanța europeană a mai reținut că, deși procedurile privind suspendarea executării sentințelor definitive sunt deschise autorităților administrative, acestea trebuie să se folosească în mod rezonabil și întemeiat de dispozițiile aplicabile. Or, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că, în speță, prin atitudinea lor, organele administrative au prelungit conștient și pe nedrept durata executării (paragraful 51).

Și în Cauza *Oceanu împotriva României* situația a fost asemănătoare, suspendarea executării vizând o hotărâre prin care o instanță română a considerat ilegală concedierea

reclamantului și a dispus reangajarea sa pe același post și plata drepturilor salariale datorate până la data reangajării sale efective. Instanța europeană a apreciat că, refuzând timp de mai mulți ani să execute integral obligațiile decurse din respectiva hotărâre, autoritățile naționale au lipsit de efect dreptul de acces la instanță a reclamantului, iar neplata timp de patru ani și opt luni a salariilor nete datorate în baza acelei hotărâri a privat reclamantul, fără o justificare motivată, în perioada respectivă, de suma la care era îndreptățit în baza acestei decizii.

De asemenea, Decizia de inadmisibilitate cu privire la Cererea nr. 57.265/08 introdusă de Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României a fost pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului tot cu privire la drepturi de natură salarială, mai exact referitor la acordarea sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și a celui de confidențialitate, reclamantii fiind nemulțumiți de eșalonarea, stabilită pe cale legislativă, a executării creanțelor la care erau îndreptățiți în urma unei hotărâri judecătorești.

Or, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013, criticată în cauza de față, are în vedere un domeniu în care statul român a realizat un act de reparație a unor pierderi suferite de cetățenii săi într-o anumită perioadă istorică. Eșalonarea pe o anumită perioadă de timp a plății compensațiilor pentru anumite bunuri imobile nu are același caracter ca eșalonarea — sau chiar suspendarea — plății unor drepturi salariale, așa cum a fost și în cazul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009. Cu alte cuvinte, nu se pune problema afectării resurselor financiare zilnice ale persoanelor, ci de acoperirea unor pierderi petrecute cu mai mult de jumătate de secol în urmă.

Este de observat, totodată, că instanța europeană a statuat, în jurisprudența sa, că executarea unei hotărâri sau decizii judecătorești face parte integrantă din „proces”, în sensul art. 6 (*Homsby împotriva Greciei*, 19 martie 1997, pct. 40, *Culegere de hotărâri și decizii 1997-II*), astfel că neexecutarea de către un stat contractant a unei hotărâri judecătorești pronunțate împotriva acestuia poate constitui o încălcare a dreptului oricărei persoane de acces la instanță, consacrat la art. 6 paragraful 1 din Convenție (*Cauza Bourdov împotriva Rusiei*, nr. 59.498/00, pct. 34, CEDO 2002-III). În plus, neexecutarea poate aduce atingere dreptului persoanei la respectarea bunurilor ei, în condițiile în care hotărârea pronunțată în favoarea ei poate da naștere unei anumite creanțe care poate fi considerată „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Cauza Bourdov*, citată anterior, pct. 40).

Dar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 nu vizează hotărârile judecătorești prin care statul este obligat să pună în executare titlurile de plată emise potrivit Legii nr. 9/1998, ci, potrivit art. I alin. (3) din aceasta, are în vedere următoarele acte administrative emise în soluționarea cererilor de despăgubire: hotărârea comisiei județene sau a municipiului București pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006; ordinul emis de către Șeful Cancelariei Primului-ministru în temeiul Legii nr. 9/1998, republicată; decizia de plată emisă de către vicepreședintele Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților care coordonează aplicarea Legii nr. 9/1998, republicată, Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 393/2006.

Chemată să se pronunțe asupra respectării art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, Curtea europeană a considerat că legiuitorul trebuie să dispună, la punerea în aplicare a politicilor sale, mai ales cele sociale și economice, de o amplă marjă de

apreciere pentru a se pronunța atât asupra existenței unei probleme de interes public ce necesită un act normativ, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a actului. Curtea europeană a arătat că respectă modul în care acesta concepe imperativele de interes general, cu excepția situației în care hotărârea se dovedește lipsită în mod vădit de temei rațional (decizia de inadmisibilitate mai sus citată, paragraful 41) — ceea ce, în ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013, nu este cazul, actul normativ având o justificare pe deplin rațională.

De asemenea, prin aceeași decizie de inadmisibilitate mai sus amintită, instanța europeană a arătat (în paragraful 42), că a declarat incompatibilă cu cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție eșalonarea plății datoriiilor stabilite pe cale judiciară atunci când actul de eșalonare nu avea statut de „lege” în sensul jurisprudenței Curții (*Cauza SARL Amag-G și Mebachichvili împotriva Georgiei*, nr. 2.507/03, pct. 61, CEDO 2005-VIII) sau când mecanismul de eșalonare, deși respecta noțiunea de „lege”, fusese aplicat în mod defectuos (*Cauza Suljagic împotriva Bosniei-Herțegovinei*, nr. 27.912/02, pct. 56—57, 3 noiembrie 2009). Or, nici aceste împrejurări nu sunt incidente în cauza de față.

Caracterul rezonabil al termenului de executare al unei creanțe asupra statului a mai format obiect al controlului exercitat de curtea constituțională, cu prilejul examinării constituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, când instanța de contencios constituțional a apreciat că reeșalonarea obligației de plată a creanței statului pe o perioadă de 3 ani, după o primă reeșalonare de 4 ani, nu reprezintă o durată excesivă a executării unei hotărâri judecătorești, datorită caracterului sistemic al problemelor apărute în legătură cu executarea titlurilor executorii ale personalului bugetar. Este de observat, însă, că și în ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013, Guvernul a evidențiat problemele majore generate de impactul negativ asupra bugetului național al executării *uno actu* a obligațiilor de plată a despăgubirilor în discuție. Atât în preambulul ordonanței de urgență, cât și, mai ales, în expunerea de motive a Legii nr. 287/2013 de aprobare cu modificări și completări a acesteia, se evidențiază parametrii financiari care au condus la adoptarea măsurii reeșalonării plăților, argumentându-se cu date economice concrete necesitatea stabilirii termenului de zece ani pentru plată.

Este important, în acest context, de subliniat faptul că tranșele stabilite pentru plata obligațiilor statului au un quantum considerabil, de natură să ofere satisfacție reală beneficiarilor, sumele fiind, totodată, actualizate prin aplicarea indicelui prețurilor de consum aferent perioadei cuprinse între începutul lunii următoare celei în care a fost emis titlul de plată și sfârșitul lunii anterioare datei plății efective a fiecărei tranșe.

Aceasta denotă, așadar, că Guvernul înțelege să confere eficacitate dreptului de proprietate al persoanelor îndreptățite la obținerea de despăgubiri în baza Legii nr. 9/1998, astfel că nu se poate susține nicidecum că măsura preconizată prin ordonanța de urgență criticată afectează dreptul de proprietate privată al acestora.

În consecință, ținând seama de cele mai sus expuse, am susținut respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013.

Judecător,

prof. univ. dr. Valer Dorneanu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

pentru modificarea și completarea Legii nr. 122/2006 privind azilul în România și a Ordonanței Guvernului nr. 44/2004 privind integrarea socială a străinilor care au dobândit o formă de protecție sau un drept de ședere în România, precum și a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. II 1 și 2 din Legea nr. 353/2013 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art. I. — Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 1

Obiectul de reglementare

Prezenta lege stabilește regimul juridic al străinilor care solicită protecție internațională în România, regimul juridic al străinilor beneficiari ai protecției internaționale în România, procedura de acordare, încetare și anulare a protecției internaționale în România, procedura pentru stabilirea statului membru responsabil cu analizarea cererii de azil, precum și condițiile de acordare, excludere și încetare a protecției temporare.”

2. La articolul 2, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) *formă de protecție* — protecția internațională sau protecția temporară, acordate de statul român;”.

3. La articolul 2, după litera a¹) se introduce o nouă literă, litera a²), cu următorul cuprins:

„a²) *beneficiar al protecției internaționale* — cetățeanul străin sau apatridul căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecția subsidiară, în condițiile prezentei legi;”.

4. La articolul 2, literele b), d), g), h) și k) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) *solicitant sau solicitant de azil* — cetățeanul străin sau apatridul care și-a manifestat voința de a obține protecție internațională în România, atât timp cât procedura de azil cu privire la cererea sa nu s-a finalizat;

d) *cerere pentru acordarea protecției internaționale sau cerere de azil* — solicitarea făcută de un cetățean străin sau de un apatrid în scopul obținerii protecției internaționale din partea statului român, atât timp cât nu solicită în mod explicit un alt tip de protecție care poate face obiectul unei cereri separate;

g) *statut de refugiat* — formă de protecție internațională prin care statul român recunoaște calitatea de refugiat, în condițiile prezentei legi;

h) *protecție subsidiară* — formă de protecție internațională acordată de statul român, în condițiile prezentei legi;

k) *minor* — cetățeanul străin sau apatridul care nu a împlinit vârsta de 18 ani;”.

5. La articolul 2, după litera f) se introduce o nouă literă, litera f¹), cu următorul cuprins:

„f¹) *refugiat* — cetățeanul străin sau apatridul care îndeplinește condițiile prevăzute în Convenția privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951, denumită în continuare *Convenția de la Geneva*, la care România a aderat prin Legea nr. 46/1991;”.

6. La articolul 2 litera j), punctul (ii) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(ii) copiii minori ai beneficiarului statutului de refugiat sau al protecției subsidiare sau copiii minori ai soțului/soției beneficiarului, cu condiția ca aceștia să fie necăsătoriți, indiferent dacă sunt din căsătorie ori din afara acesteia sau adoptați potrivit legislației naționale a țării de origine;”.

7. La articolul 2 litera j), după punctul (ii) se introduce un nou punct, punctul (iii), cu următorul cuprins:

„(iii) tatăl sau mama beneficiarului de protecție internațională sau o altă persoană majoră care este responsabilă pentru acesta potrivit legii române, atunci când respectivul beneficiar este minor și necăsătorit.”

8. La articolul 2, după litera k) se introduce o nouă literă, litera k¹), cu următorul cuprins:

„k¹) *minor neînsoțit* — minorul, cetățean străin sau apatrid, care intră pe teritoriul României neînsoțit de părinți sau de o persoană majoră care să fie responsabilă pentru acesta potrivit legii române și nu este luat efectiv în îngrijire de o astfel de persoană, precum și minorul care este lăsat neînsoțit după ce a intrat pe teritoriul României;”.

9. După articolul 5 se introduce un nou articol, articolul 5¹, cu următorul cuprins:

„ARTICOLUL 5¹

Situația persoanelor vulnerabile sau cu nevoi speciale

(1) Aplicarea dispozițiilor prezentei legi se realizează cu luarea în considerare a situației specifice a persoanelor vulnerabile sau cu nevoi speciale.

(2) În categoria persoanelor vulnerabile sau cu nevoi speciale sunt incluși minorii, minorii neînsoțiți, persoanele cu dizabilități, persoanele în vârstă, femeile însărcinate, părinții singuri însoțiți de copiii lor minori, victimele traficului de persoane, persoanele cu afecțiuni mintale, persoanele care au fost supuse torturii, violului sau altor forme grave de violență psihologică, psihică sau sexuală, ori aflate în alte situații speciale, similare celor menționate anterior.

(3) Pentru scopurile prezentei legi apartenența la categoria persoanelor vulnerabile sau cu nevoi speciale se determină de către specialiști din cadrul Inspectoratului General pentru Imigrări, pe baza unei evaluări individuale. În vederea realizării evaluării individuale, autoritățile competente acordă sprijin de specialitate, la solicitarea Inspectoratului General pentru Imigrări.”

10. La articolul 6, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În sensul prezentei legi, prin *infraacțiune gravă* se înțelege orice infraacțiune săvârșită cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa privativă de libertate al cărei maxim special este de peste 5 ani.”

11. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 12

Rolul activ

Autoritățile competente cu soluționarea cererilor de azil investighează, din oficiu, orice împrejurări de fapt și de drept care pot conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă aceste împrejurări nu au fost invocate sau menționate în cererea de azil sau în plângere.”

12. La articolul 15, literele c) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informații generale și specifice cunoscute, relevante pentru cererea sa;

.....
e) credibilitatea generală a solicitantului a putut fi stabilită.”

13. La articolul 18, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) La finalul cursului de inițiere în limba română, o comisie de evaluare, ale cărei componență și funcționare se stabilesc prin ordin al ministrului educației naționale, apreciază nivelul de cunoaștere a limbii române și stabilește înscrierea minorilor solicitanți de azil în anul de studiu corespunzător.”

14. La articolul 20 alineatul (1), după litera p) se introduc două noi litere, literele q) și r), cu următorul cuprins:

„q) să aibă acces la dobândirea unei locuințe, în condițiile prevăzute de lege pentru cetățenii români;

r) să beneficieze de tratament egal cu cetățenii români în ceea ce privește echivalarea studiilor sau a perioadelor de studii, recunoașterea diplomelor, atestatelor și certificatelor de competență, precum și a calificărilor profesionale care dau acces la profesiile reglementate din România, în conformitate cu reglementările în vigoare.”

15. La articolul 20, alineatele (6) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(6) Permisul de ședere prevăzut la alin. (1) lit. a) se eliberează, de îndată ce este posibil după acordarea protecției internaționale în România, pentru o perioadă de 3 ani, în cazul persoanelor cărora li s-a recunoscut statutul de refugiat, respectiv pentru o perioadă de 2 ani, persoanelor cărora li s-a acordat protecție subsidiară. După expirare, se va elibera un nou permis de ședere cu aceeași valabilitate.

.....
(8) Documentele de călătorie prevăzute la alin. (1) lit. a) se eliberează, la cerere, beneficiarilor protecției internaționale în România pentru o perioadă de 2 ani, fără posibilitatea prelungirii valabilității. După expirare, se eliberează un nou document de călătorie cu aceeași valabilitate.”

16. După articolul 20¹ se introduce un nou articol, articolul 20², cu următorul cuprins:„ARTICOLUL 20²**Accesul la educație****al beneficiarilor de protecție internațională minori**

(1) În vederea facilitării accesului la sistemul de învățământ românesc, minorii cărora le-a fost acordată protecția internațională în România beneficiază, în mod gratuit, pe durata unui an școlar, de un curs pregătitor în vederea înscrierii în sistemul național de învățământ.

(2) Cursul pregătitor prevăzut la alin. (1) este organizat de Ministerul Educației Naționale, în colaborare cu Inspectoratul General pentru Imigrări.

(3) Minorul beneficiar al protecției internaționale este înscris la cursul prevăzut la alin. (1) de îndată ce i-a fost acordată forma de protecție internațională.

(4) Cursul pregătitor început în perioada cât minorul a avut calitatea de solicitant de azil, potrivit art. 18, se continuă și după acordarea protecției internaționale, până la finalizarea acestuia.

(5) La finalul cursului de inițiere în limba română, o comisie de evaluare, ale cărei componență și funcționare se stabilesc prin ordin al ministrului educației naționale, apreciază nivelul de

cunoaștere a limbii române și stabilește înscrierea străinilor minori care au obținut o formă de protecție internațională în anul de studiu corespunzător.”

17. După articolul 21 se introduce un nou articol, articolul 21¹, cu următorul cuprins:„ARTICOLUL 21¹**Informarea**

Inspectoratul General pentru Imigrări informează beneficiarul protecției internaționale, într-o limbă pe care o înțelege sau pe care se presupune în mod rezonabil că o înțelege, cu privire la drepturile pe care le are și obligațiile ce îi revin ca urmare a recunoașterii statutului de refugiat sau acordării protecției subsidiare, de îndată ce protecția internațională a fost conferită în România.”

18. Articolul 23 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 23

Recunoașterea statutului de refugiat

Statutul de refugiat se recunoaște, la cerere, cetățeanului străin care, în urma unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, opinii politice sau apartenență la un anumit grup social, se află în afara țării de origine și care nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să solicite protecția respectivei țări, precum și apatridului care, aflându-se din motivele menționate anterior în afara țării în care avea reședința obișnuită, nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să se întoarcă în respectiva țară și cărora nu li se aplică cauzele de excludere de la recunoașterea statutului de refugiat, prevăzute de prezenta lege.”

19. La articolul 24, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În situația în care membrul de familie al beneficiarului statutului de refugiat nu îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (1) și, după caz, la alin. (2), cererea de azil a acestuia va fi analizată din perspectiva prevederilor art. 23 și 26.”

20. La articolul 25, după alineatul (2) se introduc cinci noi alineate, alineatele (3)—(7), cu următorul cuprins:

„(3) Statutul de refugiat nu se recunoaște cetățenilor străini și apatrizilor care, având reședința stabilită într-un alt stat, sunt considerați de către autoritățile competente din respectivul stat ca beneficiind de drepturi și obligații care decurg din cetățenia respectivului stat sau beneficiază de drepturi și obligații echivalente.

(4) Cetățenii străini și apatrizii care intră în domeniul de aplicare al art. 1 secțiunea D din Convenția de la Geneva, privind protecția sau asistența acordată de un organism sau de o instituție a Organizației Națiunilor Unite, alta decât Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați, sunt excluși de la recunoașterea statutului de refugiat.

(5) În cazul în care încetarea protecției sau a asistenței prevăzute la alin. (4) se datorează unor circumstanțe legitime și obiective asupra cărora persoana nu are niciun control sau care sunt independente de voința sa și fără ca situația acestuia să fi fost reglementată în mod definitiv în conformitate cu rezoluțiile relevante ale Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, străinului i se recunoaște de drept statutul de refugiat.

(6) Inspectoratul General pentru Imigrări verifică, pe baza unei evaluări individuale a cererii, dacă străinul a primit efectiv protecție sau asistență din partea unui organism sau a unei instituții a Organizației Națiunilor Unite, alta decât Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați, condițiile în care protecția sau asistența prevăzută la alin. (4) au încetat și dacă străinul nu se încadrează în sfera de aplicare a uneia dintre cauzele de excludere de la recunoașterea statutului de refugiat, prevăzute la alin. (1)—(3). Străinul este obligat să prezinte, de îndată ce este posibil, toate documentele necesare în sprijinul cererii sale, din care să rezulte inclusiv că a recurs efectiv la protecția sau la asistența menționate și că această protecție sau asistență a încetat.

(7) În cazul în care încetarea protecției sau a asistenței prevăzute la alin. (4) este rezultatul propriei sale voințe, persoana în cauză nu poate pretinde recunoașterea de drept a statutului de refugiat.”

21. După articolul 25 se introduce un nou articol, articolul 25¹, cu următorul cuprins:

„ARTICOLUL 25¹

Protecția în interiorul țării de origine

(1) În procesul de analizare a cererii de azil, autoritățile competente pot determina că solicitantul nu are nevoie de protecție internațională în România, atunci când într-o parte a țării sale de origine nu există motive întemeiate de a fi expus unor acte de persecuție sau unui risc serios ori când acesta are acces la protecție împotriva unor astfel de acte.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) se va stabili dacă solicitantul poate călători în siguranță către acea parte a țării de origine în scopul de a se stabili acolo, cu luarea în considerare a condițiilor generale existente în partea țării de origine considerată ca fiind sigură, precum și a situației personale a solicitantului, pe baza informațiilor precise și actualizate obținute din surse pertinente precum Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați.”

22. La articolul 26, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Protecția subsidiară se acordă cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive întemeiate să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), care nu poate sau, din cauza acestui risc, care nu dorește protecția acelei țări și căruia nu i se aplică cauzele de excludere de la acordarea acestei forme de protecție, prevăzute de prezenta lege.”

23. La articolul 27, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În situația în care membrul de familie al beneficiarului protecției subsidiare nu îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (1) și, după caz, la alin. (2), cererea de azil a acestuia va fi analizată din perspectiva prevederilor art. 23 și 26.”

24. La articolul 40, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) După înregistrarea străinului minor neînsoțit ca solicitant de azil, Inspectoratul General pentru Imigrări va sesiza de îndată autoritatea competentă pentru protecția copilului în a cărei rază teritorială este situat centrul de cazare unde urmează să fie depusă cererea de azil, în scopul declanșării procedurii de numire a unui reprezentant legal. Reprezentarea legală a minorului neînsoțit, odată stabilită, continuă să opereze și pe perioada cât acesta beneficiază de protecție internațională în România.”

25. La articolul 52, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Termenul prevăzut la alin. (1) se suspendă și în alte cazuri, temeinic justificate, care fac imposibilă realizarea activităților necesare soluționării în termenul legal a cererii de azil.”

26. La articolul 71, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Beneficiarul protecției internaționale în România poate depune cerere de azil pentru membrii familiei sale prevăzuți la art. 2 lit. j), dacă aceștia nu se află pe teritoriul României.”

27. Articolul 73 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 73

Depistarea familiei în cazul minorului neînsoțit beneficiar al protecției internaționale

(1) Inspectoratul General pentru Imigrări ia măsuri cât mai curând posibil pentru depistarea familiei minorului neînsoțit beneficiar al protecției internaționale, protejând, în același timp, interesul superior al acestuia.

(2) Opinia minorului neînsoțit beneficiar al protecției internaționale cu privire la depistarea familiei sale este luată în considerare și i se acordă importanța cuvenită, în raport cu vârsta și cu gradul de maturitate al acestuia.

(3) Datele și informațiile colectate în scopul prevăzut la alin. (1) sunt prelucrate cu respectarea principiului confidențialității, mai ales atunci când viața sau integritatea fizică a unui minor ori a apropiaților acestuia care au rămas în țara de origine ar fi pusă în pericol.

(4) Personalul care se ocupă de cazurile cu minori neînsoțiti beneficiază de o formare profesională corespunzătoare, având în vedere nevoile speciale ale acestei categorii de minori.”

28. La articolul 76 alineatul (2), litera d) se abrogă.

29. La articolul 76 alineatul (3), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) a depus o cerere de azil cu scopul evident de a împiedica punerea iminentă în executare a unei măsuri dispuse de autoritățile competente, de scoatere din țară, de extrădare sau de expulzare, deși anterior dispunerii unei astfel de măsuri a avut posibilitatea să depună o asemenea cerere;”

30. La articolul 88 alineatul (2), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) solicitantul invocă elemente noi care nu au putut fi prezentate din motive neimputabile acestuia și care au apărut pe parcursul sau după finalizarea procedurii anterioare, în sensul alin. (1) lit. b). Solicitantul este obligat să facă dovada existenței elementelor noi invocate și a imposibilității prezentării lor până la data depunerii cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil. Elementele noi invocate nu pot fi rezultatul unor acțiuni provocate de solicitant în scopul obținerii unei forme de protecție internațională din partea statului român;”

31. Articolul 99 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 99

Încetarea protecției subsidiare

(1) Protecția subsidiară acordată în temeiul art. 26 sau 27 încetează atunci când împrejurările care au condus la acordarea acesteia au încetat să existe ori s-au schimbat într-o asemenea măsură, încât această formă de protecție internațională nu mai este necesară.

(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică cetățeanului străin sau apatridului căruia i s-a acordat protecția subsidiară și care poate invoca motive imperioase care rezultă din persecuții anterioare pentru a refuza protecția țării a cărei cetățenie o are sau, după caz, a țării în care își avea reședința obișnuită.”

32. Mențiunea privind transpunerea normelor Uniunii Europene se modifică și va avea următorul cuprins:

”

Prezenta lege transpune:

— Directiva 2001/55/CE a Consiliului din 20 iulie 2001 privind standardele minime pentru acordarea protecției temporare, în cazul unui aflus masiv de persoane strămutate, și măsurile de promovare a unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea acestor persoane și suportarea consecințelor acestei primiri, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene seria L, nr. 212, din 7 august 2001;

— Directiva 2003/9/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de stabilire a standardelor minime pentru primirea solicitanților de azil în statele membre, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L, nr. 31, din 6 februarie 2003;

— Directiva 2003/86/CE a Consiliului din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L, nr. 251, din 3 octombrie 2003;

— art. 2 lit. f), art. 12 alin. (3a) și (3b) și art. 19a alin. (1) și (2) din Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, Ediție specială 2007, Capitolul 19 — «Spațiul de libertate, securitate și justiție», volumul 6, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/51/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2011 de modificare a Directivei 2003/109/CE a Consiliului în vederea extinderii domeniului său de aplicare la beneficiarii de protecție internațională, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L, nr. 132, din 19 mai 2011;

— Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 337 din 20 decembrie 2011, cu excepția art. 7 și art. 9 alin. (3).”

Art. II. — Ordonanța Guvernului nr. 44/2004 privind integrarea socială a străinilor care au dobândit o formă de protecție sau un drept de ședere în România, precum și a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 31 ianuarie 2004, aprobată cu modificări prin Legea nr. 185/2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Titlul ordonanței se modifică și va avea următorul cuprins:

„ORDONANȚĂ

privind integrarea socială a străinilor care au dobândit protecție internațională sau un drept de ședere în România, precum și a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European”

2. La articolul 2, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) străinii care au dobândit protecție internațională în România sunt străinii cărora li s-a recunoscut statutul de refugiat sau li s-a acordat protecția subsidiară, în condițiile Legii nr. 122/2006 privind azilul în România, cu modificările și completările ulterioare;”.

3. După articolul 14 se introduce un nou articol, articolul 14¹, cu următorul cuprins:

„Art. 14¹. — În scopul asigurării accesului efectiv la drepturile sociale reglementate de prezentul capitol, la stabilirea condițiilor și procedurilor pentru exercitarea acestor drepturi, autoritățile competente țin seama de specificul situației în care se află străinii care beneficiază de protecție internațională în România.”

4. Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) Străinii care beneficiază de protecție internațională în România, participanți în programul de integrare, care nu îndeplinesc condițiile pentru a beneficia de ajutorul nerambursabil și care nu au mijloace de întreținere, sunt sprijiniți în vederea îndeplinirii condițiilor legale pentru obținerea venitului minim garantat.

(2) Conținutul dosarului necesar obținerii venitului minim garantat se stabilește ținându-se cont de specificul situației în care se află străinii care beneficiază de protecție internațională în România.

(3) Până în prima lună de plată a ajutorului nerambursabil, străinii care beneficiază de protecție internațională în România și care nu au mijloace de întreținere beneficiază din partea Inspectoratului General pentru Imigrări de un ajutor material în cuantum egal cu cel acordat solicitanților statutului de refugiat, în limita fondurilor disponibile, dar nu mai mult de două luni.”

5. La articolul 23, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Nerespectarea obligațiilor prevăzute la alin. (1) atrage încetarea aplicării uneia sau mai multor măsuri prevăzute în planul individual, inclusiv retragerea dreptului la cazare și a ajutorului material prevăzut la art. 22 alin. (3).”

6. La articolul 33, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Sunt considerate cazuri speciale:

- minorii neînsoțiți;
- persoanele cu dizabilități;
- persoanele care au atins vârsta pensionării și nu beneficiază de pensie;
- femeile însărcinate;
- familiiile monoparentale cu copii minori;
- victimele traficului de persoane;
- victime ale torturii, violului sau altor forme grave de violență psihologică, psihică sau sexuală.”

7. La articolul 34, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 34. — (1) Cazurile speciale prevăzute la art. 33 alin. (2), cu excepția lit. a), beneficiază de același regim de protecție prevăzut de legislația în vigoare pentru cetățenii români aflați în situații similare și de asistență oferită de instituțiile statului cu atribuții în aceste domenii.”

8. În tot cuprinsul ordonanței, sintagmele „formă de protecție” și „formă de protecție în România” se înlocuiesc cu sintagma „protecție internațională în România”.

Art. III. — Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare, și Ordonanța Guvernului nr. 44/2004 privind integrarea socială a străinilor care au dobândit o formă de protecție sau un drept de ședere în România, precum și a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 31 ianuarie 2004, aprobată cu modificări prin Legea nr. 185/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta ordonanță, se vor republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, după aprobarea acesteia prin lege, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Radu Stroe

Viceprim-ministru,

Gabriel Oprea

Ministrul afacerilor externe,

Titus Corlățean

Ministrul educației naționale,

Remus Pricopie

Ministrul delegat pentru învățământ superior,
cercetare științifică și dezvoltare tehnologică,

Mihnea Cosmin Costoiu

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale
și persoanelor vârstnice,

Mariana Câmpeanu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind acreditarea unității sanitare Institutul de Boli Cardiovasculare și Transplant Târgu Mureș pentru activitatea de laborator HLA de transplant

Văzând Referatul de aprobare nr. 492/2014 al Direcției de asistență medicală și politici publice din cadrul Ministerului Sănătății și Adresa Agenției Naționale de Transplant nr. 22 din 7 ianuarie 2014, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. 544 din 8 ianuarie 2014,

având în vedere titlul VI din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordonanței Guvernului nr. 79/2004 pentru înființarea Agenției Naționale de Transplant, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 588/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se acreditează unitatea sanitară Institutul de Boli Cardiovasculare și Transplant Târgu Mureș, cu sediul în municipiul Târgu Mureș, județul Mureș, str. Gh. Marinescu nr. 50, pentru activitatea de laborator HLA de transplant.

Art. 2. — (1) Acreditarea unității sanitare prevăzute la art. 1 este valabilă 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

(2) Valabilitatea acreditării încetează înainte de termenul prevăzut la alin. (1) dacă, drept urmare a inspecțiilor efectuate în condițiile legii, se constată că unitatea sanitară respectivă nu respectă prevederile legale în vigoare.

(3) Orice modificare a criteriilor inițiale de acreditare intervenită în cadrul unității acreditate se notifică Agenției Naționale de Transplant în vederea re acreditării.

Art. 3. — Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, Direcția de Sănătate Publică a Județului Mureș, Agenția Națională de Transplant, precum și unitatea sanitară vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Gheorghe-Eugen Nicolăescu

București, 21 ianuarie 2014.
Nr. 71.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind acreditarea unității sanitare Spitalul Clinic Județean de Urgență Târgu Mureș pentru activitatea de prelevare și transplant țesut osos și tendinos

Văzând Referatul de aprobare nr. E.N. 493/2014 al Direcției de asistență medicală și politici publice și al Direcției de sănătate publică și control în sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății și Adresa Agenției Naționale de Transplant nr. 1.550 din 22 noiembrie 2013, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. 72.426 din 26 noiembrie 2013,

având în vedere titlul VI din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordonanței Guvernului nr. 79/2004 pentru înființarea Agenției Naționale de Transplant, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 588/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se acreditează unitatea sanitară Spitalul Clinic Județean de Urgență Târgu Mureș, cu sediul în str. Dr. Gh. Marinescu nr. 50, municipiul Târgu Mureș, județul Mureș, pentru activitatea de prelevare și transplant țesut osos și tendinos.

Art. 2. — (1) Acreditarea unității sanitare prevăzute la art. 1 este valabilă 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

(2) Valabilitatea acreditării încetează înainte de termenul prevăzut la alin. (1) dacă, drept urmare a inspecțiilor efectuate în condițiile legii, se constată că unitatea sanitară respectivă nu respectă prevederile legale în vigoare.

(3) Orice modificare a criteriilor inițiale de acreditare intervenită în cadrul unității acreditate se notifică Agenției Naționale de Transplant în vederea re acreditării.

Art. 3. — Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, îndeplinesc prevederile prezentului ordin.

Direcția de Sănătate Publică a Județului Mureș, Agenția Națională de Transplant, precum și unitatea sanitară vor duce la

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Gheorghe-Eugen Nicolăescu

București, 21 ianuarie 2014.
Nr. 72.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind acreditarea unității sanitare Spitalul Clinic „Dr. C. I. Parhon” Iași pentru activitatea de transplant renal

Văzând Referatul de aprobare nr. E.N. 494/2014 al Direcției de asistență medicală și politici publice din cadrul Ministerului Sănătății și Adresa Agenției Naționale de Transplant nr. 2 din 6 ianuarie 2014, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. 42 din 6 ianuarie 2014,

având în vedere titlul VI din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordonanței Guvernului nr. 79/2004 pentru înființarea Agenției Naționale de Transplant, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 588/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se acreditează unitatea sanitară Spitalul Clinic „Dr. C. I. Parhon” Iași pentru activitatea de transplant renal, cu sediul în bd. Carol I nr. 50, municipiul Iași, județul Iași.

Art. 2. — (1) Acreditarea unității sanitare prevăzute la art. 1 este valabilă 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

(2) Valabilitatea acreditării încetează înainte de termenul prevăzut la alin. (1) dacă, drept urmare a inspecțiilor efectuate în condițiile legii, se constată că unitatea sanitară respectivă nu respectă prevederile legale în vigoare.

(3) Orice modificare a criteriilor inițiale de acreditare intervenită în cadrul unității acreditate se notifică Agenției Naționale de Transplant în vederea re acreditării.

Art. 3. — Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, Direcția de Sănătate Publică a Județului Iași, Agenția Națională de Transplant, precum și unitatea sanitară vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Gheorghe-Eugen Nicolăescu

București, 21 ianuarie 2014.
Nr. 73.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

